

45, og noget Eignende er udtalt i Bemærkningerne til Forslaget af 1879, Side 52. I den Kommission, hvormed dette sidste Forslag var overgivet til Betænkning, har intet Medlem udtalt sig imod de fremsatte Bemærkninger om Stabssergenternes Stilling, hvilke derfor maa betragtes som tiltraadte af Kommissionen.

I det Ministeriet derfor har ordnet Stabssergenternes Tjenesteforhold paa den i Tjenestereglementet angivne Maade, har det været den Overbevisning, at Foranstaltningen var i Hærens velforstaaede Interesse og i det Hele taget i Overensstemmelse med den i Hæren herskende Ansættelse, samt tillige til Gavn for hele Underofficersklassen.

Da Ministeriet imidlertid kunde forudsæ, at det vilde være i flere Henseender uheldigt, om en saadan Forandring gjennemførtes pludselig, dels fordi Hærens Fornying med faste Officerer endnu i nogle Aar vil være mangelfuld, og dels fordi adskillige af de ved den nye Ordning Gjennemførte eksisterende Stabssergenter, som vare avancerede under andre Forudsætninger, maatte ikke ønskede eller ikke egnede sig til at gaa ind under de nye Tjenesteforhold, har det truffet saadanne Bestemmelser, at det ved Overgangen stillede de tidligere udnævnte Stabssergenter frit, om de vilde beholde deres tidligere Forretninger eller ei, ligesom Afdelingerne bemyndigedes til ikke at benytte en Stabssergent til de tidligere Oversergentsforretninger, selv om han ønskede Saadant, dersom han ikke ansaaes egnet dertil."

Underudvalget skal i den Anledning gjentagde i Grindringen de væsentligste af de Forhandlinger, der ifjor fandt Sted i Folkethinget vedrørende Spørgsmaalet om Stabssergenternes Stilling.

I den under 7de April f. A. af Hærunderudvalget afgivne Betænkning over det af Regjeringen forelagte Forslag til Lov om Hærens Ordning udtalte Udvalget (Folkethingstidenden for 1879—80 Tillæg B. Side 939—940) sig blandt Andet saaledes:

„Der er i Lovudkastet foreslaaet en saa betydelig Udvidelse af Stabssergentklassen, nemlig fra 95 til 212, og deriblandt for Fodfolket alene fra 48 til 129, som Udvalget ikke kan tilraade dels af økonomiske Grunde, dels fordi det ikke, ved at udstyre hver Underafdeling med en Stabssergent, har villet bidrage til, at der kunde blive fastsat en anden og mere underordnet Anvendelse af denne Hærens ældste Underofficersklasse end den, der efter Planen af 1842 var bestemt for Ingenieurkorpsets Minørneste og Artilleriets Overfyrværkere og senere først gennem den midlertidige Oprettelse af Overkommandersergentklassen og derpaa gennem Loven af 6te Juli 1867 har faaet Hævd for alle Vaabenarternes Stabssergentklasse.“

Under 2den Behandling af det ovenfor omtalte Lovforslag udtalte Udvalgets Ordfører (Folkethingstidenden for 1879—80 Pag. 5156) sig saaledes:

„Der er et andet Punkt, som er et Principspørgsmaal, som jeg ikke vil undlade at nævne ved denne Leilighed, endstjøndt det i Betænkningen er omtalt paa et andet Sted. Den ærede Minister har foreslaaet, at der tildeles hver enkelt Afdeling en Forøgelse af Underofficerspersonalet, saaledes at hver enkelt Underafdeling kommer til at have en Stabssergent. Udvalget har ikke tiltraadt dette Forslag. Vi have nemlig troet, at, om man end maa erkende, at der maatte kunne være Tvivl om, hvorvidt man i alle Henseender i dette Punkt var staaet ind paa den rigtige Vej ved Loven af 1867, burde man dog ikke se bort fra den historiske Udvikling, der har fundet Sted paa dette Punkt. Allerede efter den tidligere Ordning af 1842 var der for Ingenieurkorpset og Artilleriets Bedkommende foreslaaet en Stabssergentklasse, nemlig Overfyrværkere og Minørneste med en disse bestemt tildelt Tjenestestilling. Senere blev efter de forskellige Krige Overkommandersergentklassen midlertidig oprettet, og Loven af 1867 slog Stabssergentklassen definitivt fast for alle Vaaben. Vi have nu ikke troet, at det vilde være rigtigt ved at vedtage en Bestemmelse om, at hver Underafdeling skulde have en Stabssergent, at virke hen til, at denne ældste Underofficersklasse kom til at faae en anden Virksomhed, en anden Stilling end den, der er fastslaet for den ved Loven af 1867.“

Under samme Forhandling udtalte Krigsministeren sig (Folkethingstidenden for 1879—80 Pag. 5193—5194) saaledes:

„Grunden, hvorfor man maa ønske at have lige saa mange Stabssergenter og Stabsvagtmeistre, som man har Underafdelinger, er, at det er Lovforslagets Mening, at disse virkelig skulde være Afdelingens første Underofficerer; men der er derfor aldeles Intet til Hinder for, at man lader dem forrette Officerstjeneste og behandler dem paa samme Maade som hidtil, som